Odată pe săptămână

„Nea Pavel", fost campion național la toate categoriile, face confidențe...

Trag băeții mei. La nea Pavel acasă. Mama mă fotografiia în fiecare lună. Din doi pumni campion. Prima bursă, prima bucurie. Un cuțit în burtă pentru un greu bătut. Primul match internațional. Cu acu... De două ori campion la toate categoriile. Ah femeile! Politica nu mai rentează. Să n'o mai văd pe Mae West

adesea mai mult decât pe învingător.

Paradoxal. Dar, nea Pavel era răsfățat...

«TRAG BAEȚII MEI»

L-am cunoscut dela Circ, dela Arat. Tata a fost pescar. Tot ce pot să-mi aduc aminte e că părinții mei nu erau tocmai avuți. Și cred că m'au iubit. Mama mă fotografia în fiecare lună, iar când m'am făcut mai mare, mi-a spus: nu te mai

rene sau de prin sălile de cartier. Nu țin minte exact. Dar de vorbit am vorbit cu el prima oară la redacție, când a venit în ajunul unei reuniuni organizată de el: «Bagă și mie neică asta, că mâine trag băeții mei».

Am stat de vorbă cu nea Pavel, dar niciodată prea mult, sau destul, ca să-i cunosc trecutul, prezentul, și eventual viitorul.

M'a tentat grozav să-l cunosc mai deaproape pe nea Pavel. Să vorbesc cu el între patru ochi.

Și într'o zi, când a venit din nou cu rugămintea stereotipă: «pentru băeții mei» am încercat asupra lui un șantaj.

— «Nu intră nimic, nea Pavele, dacă nu-mi spui unde stai cu casa».

Nea Pavel a rămas surprins de a ceastă condiție sine qua non. M'a privit nedumerit, m'a suspectat, dar în cele din urmă a cedat.

Reclama e sufletul comerțului.

LA NEA PAVEL ACASA

«Strada Sfinții Apostoli No. 55, etajul II, cum te urci, prima ușe pe mâna dreaptă».

Sfinții Apostoli,! Nu cumva stă la Dem. Dobrescu? m'am întrebat eu, care cunoșteam afinitățile lui nea Pavel cu Primăria..

Am ales o oră (nu o divulg, secret profesional) la care bănuiam că pot să-l prind acasă.

M'am conformat cu strictețe itinerariului indicat, și fără eforturi, am nimerit ușa. Am ciocănit. N'am așteptat prea mult, și s'a deschis.

L-am găsit pe nea Pavel în neglijé.

— «Să trăești nea Pavele».

— «Nu te-ai lăsat, neică?»

I-am strâns o mică parcelă din mâna care mi-a întins-o, și am intrat.

O camară. Una singură. Simplă. Destul de spațioasă, luminoasă și drăguț mobilată. O încăpere simpatică. Pe un perete, într'o ramă, atârnă o «Diplomă de campion», un tablou reprezentând pe Dumitru Pavelescu dela vârsta de un an până la adânci bătrânețe. Adică până în zilele noastre..

— «Stai jos!»

M'am supus și am luat loc pe divanul care complectează aspectul de adevărată garsonieră (după cum veți vedea, nea Pavel a redevenit flăcău).

S'a așezat și el, mi-a trimis de vis à vis un surâs plin de voioșie, și în loc să mă întrebe «ce vrei?» m'a întrebat «ce iei?»

— «Un interview» i-am răspuns eu, declarându-i sincer, din capul locului, scopul vizitei mele.

— «Și mai dă-l dracului. Ce iei între măsele?»

Nici nu a mai așteptat să-mi asculte preferința. A așezat pe masă o sticlă înfundată și un aperitiv «ca să meargă mai bine(.

— «E ceva fain» m'a îndemnat nea Pavel.

— «Hai noroc».

— «Să trăiești».

La al doilea pahar însă, l-am îndemnat eu, pentrucă, așa e el vinul, face omul mai limbut.

Și de un astfel de nea Pavel aveam eu nevoie.

...«MAMA MA FOTOGRAFIA IN FIECARE LUNA»

— «Sunt născut în 1897 la R. Sărat. Tata a fost pescar. Tot ce pot să-mi aduc aminte e că părinții mei nu erau tocmai avuți. Și cred că m'au iubit. Mama mă fotografia în fiecare lună, iar când m'am făcut mai mare, mi-a spus: nu te mai ține în brațe, ce, ești copil mic? Mai târziu, m'au dat la școală. Mama voia să mă facă popă, dar tata se opunea. Cică bancherii câștigă mai bine. S'au ciorovăit ei cât s'au ciorovăit și s'au înțeles ca să mă facă om, să știu să scriu și să citesc. Mă duceam la școală de câte ori mă trimetea. Mă duceam să învăț carte. Nu știu cum se făcea, dar îi băteam de-i rupeam pe toți puștii ăia.

Dela 1916 la 1921, am făcut armata. Cinci ani, fără nici o bursă. Și soldații mi-au prins frica. Făceam trânte cu ei, și-i dădeam de pământ, de le pârâia oasele. Mare lucru, dom'le, să fii voinic. Când suna ora mesei, mă duceam la bucătărie. Tremura bucătarul când mă vedea, și dacă i-așî fi cerut tot cazanul, ar fi fost gata să mi-l dea. Și chiar ceva pe deasupra, dela altă companie.

DIN DOI PUMNI CAMPION

N'am ajuns nici popă, nici bancher. M'am făcut zugrav. Când aveam de lucru, câștigam bine. Imi vedeam de meseria mea.

De box am auzit eu, dar nu-mi trecea prin gând să mă bat vreodată așa din senin cu cineva care nici nu m'a înjurat măcar.

Făceam prietenie cu Vasile Baciu. El era boxeur. Și într'o bună zi m'a înscris și pe mine la «Tir».

Veniau mulți boxeuri la sală. Toți făceau așa cum le spunea maistrul Alexandrescu. El conducea sala.

Când am venit și eu prima dată acolo, se uitau toți curioși la mine.

Am început mai târziu antrenamentul. După câtva timp, a vrut să mă încerce, să vadă dacă e ceva de capul meu.

M'a pus să mă bat cu toți smecherii ăia de-acolo. Cu Teică, cu Chirilă, cu Vârtej, cu Vâlsan. Ce să-ți spun, am vrut să le arăt ce sunt în stare, și m'am bătut ca la foc.

Supleța mai presus de toate

Când a văzut maistrul că ăștia n'are ce să-mi facă, ca să-mi mai taie puțin nasul, m'a luat el, la mânuși. Și mi l-a trăiat. Când mi-a proptit un pumn, am crezut că n'o să mai am nevoie de batistă toată viața.

Nu m'am mai dus la antrenament, nu de frică, că doar o viață are omul. Dar venia Paștele. Casele tre buiau zugrăvite, și eu aveam mult de lucru. D'aia le-am mai tras chiulu la boxu lor. După ce s'a mai potolit zoru, iar m'am dus la sală.

Dar maistrul, care cu toate că a văzut cu ochii lui cum i-am bătut pe toți din sală, nu voia să-mi «dea» un match.

— «Dă și mie maiestre un match». Dar el deloc. Avea el ce avea cu mine. Nu-i plăceau ochii mei.

Tocmai trebuiau să înceapă primele șampionate de amatori din România. S'au înscris trei inși ca să se bată pentru șampionat: căpitanul Albescu, Mitică Ionescu zis Maciste și încă unul dela Galați.

Eu care nu eram pus să trag nici în matchuri mai mici, nici nu mă gândeam că o să fiu pus să lupt pentru titlul României.

Mă pomenesc deodată cu Baciu, care-mi spune:

— «Hai bă taure și tu!»

Eu m'am gândit că la urma urmei nu am ce să pierd și i-am răspuns:

— «Hai bă Vasile! Să-i trag și cu vreo zece pumni, barem să nu se facă campion degeaba».

In ziua aia am avut de lucru. Toată vremea am stat cocoșat pe scară, cu ochii în tavan. Iar seara m'am dus la Dârlău de unde mi am luat chiloți și pantofi, și m'am înfipt la Circul Sidoli.

Doi din ăia trei cari s'au înscris în competiție au dat bir cu fugiții. Așa că la categoria noastră am rămas doi boxeuri: Mitică Ionescu zis Maciste și cu mine.

Toată lumea, că a venit ca la urs, aștepta curioasă bătaia noastră.

Primul s'a urcat pe ring Ionescu.

Era un vlăjgan bine făcut, voinic și cu un corp frumos. Și odată-l văd că'ncepe să facă niște fițăraie și trucuri de atlet, că la toate cucoanele din circ le lăsa gura apă și li se scurgea ochii după el.

Când am apărut eu, parcă ar fi fost la o comedie cu Stan și Bran, sau le-ar fi gâdilat cineva dela spate. S'au pornit pe un râs, că ziceam că acu pleznesc și n'apucă să mai vadă matchul. Am auzit și o babornită, care stătea mai în față cum rânjea: «ce mamăle, parcă-i damă».

Va să zice pe el îl admirau. și de mine râdeau.

Nu-i nimic, mi-am zis eu, las'că vă desfigurez eu gagiul.

Am stat nițel, și a sunat gongul.

Am dat mâna. Nici n'am apucat să-i văd bine mutra, că mi-a cărat vreo treizeci de pumni.

Eh! mi-am zis eu, stai bă, până când o să tot dai? Dar el pesemne că era cam surd, că nu se oprea deloc, și nici gând nu avea de așa ceva. Iar m'a luat într'o serie. Dar ăsta se vede c'avea draci, că nu mai obosia deloc. Și iar m'a cărmit. Mai vârtos și mai repede. Când am văzut așa, m'am speriat. Stai bă, c'ăsta vrea să m'omoare. Păi de frica morții, ce nu face omul? M'am repezit la el, și când i-am trântit doi pumni, unul la bărbie și unul la stomac, a'nviat după două ceasuri. Și din doi pumni m'am dus acasă campion.

PRIMA BURSA, PRIMA BUCURIE

După isprava asta, n'am stat de fraieralâ și am trecut la profesionism. Așa da, mai zic și eu. Te bați ca chiorii, dar știi pă ce.

Pă vremea asta, trebuia să aibe loc un match dintre Lancia și Pugi. Dar vezi că Lancia abia venise din străinătate pe unde a mardit câțiva și se ținea ștaif de tot. Nu voia să se bată cu Pugi, că cică nu era de nasul lui.

Dar gala trebuia să aibă loc, și am fost ales eu să-i țin locul lui Lancia.

Era 'nainte de Crăciun, și eu n'aveam deloc cotoare în buzunar. Ce te faci Pavele? Cu ce dracu-ți faci rost de caltabos și un șprițuleț, două, că, de, e sărbătăoare mare. Mai era timp de gândit? I-am mulțumit lui Maica Precista făcătoarea de minuni, pentru pleașca asta care mi-a trimis-o cend eram la aman, și m'am angajat. Nici nu m'am învoit. Cât mi-o da, bani buni să trec cu ei Crăciunul.

Uite-mă și eu nea Pugi față 'n față.

In prima repriză mi-a cam luat huiutul. M'a ochit de câteva ori bine, și mi-a ars câteva directe țepene.

In pauză, mă uitam în jurul meu.

«Mama mă fotografia în fiecare lună...»

Mi-aruncu ochii într'o parte. Teică râdea cu înțelesuri. Când am văzut eu asta, mi-am zis: aoleu! ăștia și rede de mne. Și atunci m'am înfuriat și i-am zbârnâit o dreaptă de l-am pus jos. Mototol și plin de sânge s'a sculat dar nu putea să stea drept, și par'că eram doica lui, așa mă ținea de picioare. Când am văzut că nu-l mai țin balamalele, i-am mai ars una la ficat și l-am pus knockout.

După match m'am dus la Institutul Național de Educație Fizică, să-mi iau bursa. Mi-au numărat 1500 de lei. Ce să-ți spun, frateneu când am văzut eu 1500 de lei grămadă pe box, parcă l-aș fi apucat pe Dumnezeu de-un picior. Și unde mai pui că veniau ca o mană de Crăciun. Și caltabos, și șprițuri. Mai mulți șprițuri...

UN CUȚIT IN BURTA PENTRU UN GREC BATUT

Pe urmă am tras la Galați, cu un grec, cu unul Ghighinis Marcu. O namilă de hamal, voinic ca un taur. O huldumă d'alea de beton armat, care când se uita la tine, îți venia s'o rupi din loc. Și pe ăsta trebuia să-l bat eu.

Am dat mâna, chipurile eram prieteni, m'am uitat eu la el, s'a uitat el la mine și a început Hora Unirii. Dădea dom'le, grecu ca la foc. Lovea ca cu maiul. Ei dar nici nea Pavel nu era de colo. M'am supărat nițel, și în repriza treia l-am încuscrit cu podeaua.

Dar mi-am găsit buleaua. După match, grecii înfuriați că le-am bătut un grec de-al lor, făceau spume la gură. Făceau planuri între ei cum să mă prindă și să mă bage la înghesuială, ca să mă mai moaie puțin. Unul din ei, care zicea că i-a plăcut cum am boxat, ținea morțiș să mă felicite cu'n cuțit în burtă.

Dar tot eu le-am explicat că n'am tvut nimic cu Marcu și că așa-i boxul: care trage mai vârtos.

Când li s'a mai potolit furia, am intrat cu toți într'o bodegă să ne potolim și setea.

PRIMUL MATCH INTERNAȚIONAL

La Arene, primul match l-am avut cu cehoslovacul Zirolnick.

La cântar nu știu ce dracu avea echoslovacul, că se tot uita la burta mea. Cum se învârtea, cum se sucea, tot mai arunca o uitătură la burtă. Treaba lui, las'să se uite cât o pofti.

Pe ring, tot așa. Mi se uita cehoslovacul la burtă, par'că mi-ar fi dat el de mâncare

Mai rău însă mă muncia gândul că nu sunt antrenat de 8 zile. O săptămână n'am făcut nimic. Dar ce mi-am zis eu: las'să vadă și românii noștri că când i-oiu da un pumn mă uit și jos, și p'urmă poate să mă bată.

Cu ideia asta m'am urcat eu pe ring.

Și așa a fost. Când i-am dat un pumn, l-am și trânit în prima repriză. Timp de șase reprize cehoslovacul era ca păpușile alea care când le pui în picioare, cad în cap. In repriza a șasea, după ce a făcut gaură în podea și s'a săturat de sacâz, a abandonat.

Și eu am încasat 15.000 lei. Auzi neică? 15.000 lei!

CU ACU...

După sata m'a provocat Nae Vasilescu, care bătuse pe Dârlău la gala dela Eforie, când a asistat și M. S. Regele.

Ei, să-l fi văzut pă Nae cum începea să se laude pela toată lumea c'o să mă facă să prind muște, că eu nu știu să boxez, și că o să mă piardă de mușteriu.

Cu ăsta tot așa îmi pusesem în gând. Să-l ard odată cum trebuie, și să rămân eu singur în picioare.

Par'că era de mămăligă, așa cădea. Dar și mie mi-era frică. De câte ori îl vedeam jos, mă păștea o teamă: «aoleo, dacă se scoală acum, ce fac?» și de câte ori cădea, trăgeam o spaimă grozavă să nu se ridice la loc. Poate că nu s'ar fi sculat el cu una cu două, dar oamenii îl înțepau cu ace și-i strigau: «haide Nae scoală». Când am văzut eu că ăia umblă cu ace, am găsit și eu ac de cojocul lor.

M'am opintit odată cu nădejde, i-am proptit un tampon în muzică, și l-am lăsat lat. L-au înțepat ăia ca nebunii, i-au băgat acele pân'la fund, dar el tot nu s'a mai mișcat.

DE DOUA ORI CAMPION LA TOATE CATEGORIILE

De-acum încolo am avut treabă mereu cu boxul. După puțin timp am luat centura fără să am adversar și am devenit campion profesionist al României la toate categoriile.

Lancia a vrut să-mi sufle titlul și să mă scoată din pâine. Dar eu i-am scos mâna din loc, și l-am scos și din circulație.

După el, m'a provocat Spakow. M'am bătut și cu Spakow. Nu am avut suflu, am obosit și am abandonat în repriza șasea.

După ce-a plecat Spakow, titlul a rămas vacant, și iar am devenit campion.

Acum a sărit pe mine Jean Marinescu.

La Sidoli, a făcut pe nebunul, și a simulat o lovitură joasă. Mi-a furat titlul. Dar după o lună l-am provocat și la Arene i-am luat înapoi titlul în repriza șasea.

Am mai boxat eu cu mulți. Cu Marcel Florescu, cu Nour, cu Patiniotis.

Am făcut și matchuri internaționale, cu Kerschtz, cu Tauvel, cu Egon Stift.

Ultima dată când m'a bătut Spakow la Roxy prin abandon în repriza noua, a fost din cauza mea. Venisem dela C. Lung, unde am avut o ceartă familiară, și ca omul necăjit, am luat-o și eu cu țuică. Când m'am urcat pe ring, pot să jur că aveam cinci kile de țuică în mine.

AH FEMEILE!

— *Dar cu căsnicia cum mai stai nene Pavele?*

Nu mai sunt căsătorit. Am fost și încă de două ori.

Prima dată m'am însurat în anul 1521, la Iași, în timpul războiului. Am venit cu nevasta mai târziu la București, și am agonisit ceva amândoi de ne făcurăm o casă la Bellu. Imi plăcea de ea că vorbia puțin și făcea o ciulama că ziceai că-i dela cofetărie. Cu ea am stat câțiva ani. Am vândut casele și ne-am despărțit.

A doua nevastă am luat-o în anul 1927. Asta îmi purta noroc, că decând am luat-o îmi mergea bine al dracului. I-am făcut o pereche de case la C.-Lung, care m'a costat o sută de mii de lei, și una pe Lânăriei, în București, care m'a costat o sută treizeci și două de mii de lei.

— *Dacă-ți aducea noroc, decе ai lăsat-o?*

S'a ținut ea de casă cât s'a ținut, dar muierea dracului n'a mai putut să rabde și se vede că i s'a urât cu binele.

Intr'o seară, vin acasă. O caut prin curte, prin casă, o strig, o fluier, nimic.

Aștept o oră, două, trei, nu se vede nicăieri. Amărât foc, mă duc să mă culc.

Noaptea târziu, aud ciocănituri la ușe. Aha! zic eu, tu ești. Stai că te învăț eu minte. Și pun mâna pe un retevei, ca să am spor la bătaie. Deschid ușa. Nimeni. Numai o pisică. M'am culcat la loc.

Dimineața, hop și cucoana. Că hăr, că mâr, c'o fi, c'o păți. M'am înfipt în ea, i-am dat vreo câțiva pumni între coaste ca să vadă și ea cum am câștigat banii, și am dat-o afară.

Acum sunt iar flăcău. Am de gând să mă las de box și să mă însor de-a-binelea.

POLITICA NU MAI RENTEAZA

Fac și politică, că toți oamenii mari fac.

Acum cinci ani am fost la o întrunire liberală. Vorbea unu, de-i mergea gura strună. Spunea că partidu liberal e salvarea țării. Și cum eu îmi iubesc țara, m'am înscris în partidul liberal.

De-atunci sunt liberal sadea.

Am umblat todeauna cu Donescu pela alegeri.

Să vezi ce-a fost la ultimee alegeri.

Inainte de depuntrea listei la tribunal, m'am dus să mă dreg puțin și i-am ars un chef. Când am terminat cu cheful, eram făcut bine. Și m'am dus la tribunal. Când să intru, câțiva găinari la intrare nu-mi dă drumul. Auzi domnule! Nu-mi dădea drumul să trec. L-am apucat și eu de haină pe unul mai urât, ca să-i trag un pumn. Nu mai știu aduc aminte dacă a dat el sau eu, dar știu că m'am trezit cu vreo treizeci de bastoane în cap. Dar nu-i nimic, am făcut și eu pă vreo opt knockout.

Și pentru meritele mele, mi s'a dat nu serviciu la Primăria de Negru. Vai de lume. Auzi șaptezeci de lei pe zi. Mie, care am fost totdeauna la datorie.

Pavele bate-l pă ăsta, Pavele bagă-l în spital pe ăla. Pavele vezi că tărăniștii lipesc afișe, și acu Pavel are șaptezeci de lei pe zi.

Mă las de politică. Poți să scrii și la ziar.

«SA N'O MAI VAD PE MAE WEST»

— *Altfel cum îți mai pierzi timpul, nea Pavele?*

— Ce să fac? Ca omul. Mai la un spriț, mai la o bere, mai la un biliard. Când am timp ma mult mă ocup cu vânatul. Când eram la C. Lung, mă țineam tot timpul de vânătoare. Noaptea dormiam în pădure.

P'aici mai mă duc eu și pâla cinematograf. Cel mai frumos film a fost Tarzan. Imi plăcea de ăsta că bătea elefanții cum l-am bătut eu pe Caie.

— *«Da, artistele îți plac nea Pavele?».*

«Imi plo, dă-le dracului, că sunt frumoase. Numa p'aia, Mae West, să n'o văd, că mă urc la ea. Ea grasă, eu gras, nici o bucurie. Imi plac alea mai costelivele».

*

Nea Pavel obosise. Nu mai avea suflu. Și pe bună dreptate. In această materie nu avea nici un fel de antrenament. L-am grațiat.

La capătul discuției, ne-am trezit cu trei sticle goale pe masă. M'am sculat, și i-am mulțumit lui nea Pavel «pentru tratație».

A. NOL.

La o partidă de antrenament